

U s n e s e n í

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 23. listopadu 2017 odvolání obžalovaného **Jaroslava RXXXXX**, nar. XXXXX, obžalovaného Ondřeje KXXXXX, nar. XXXXX, a obžalovaného Radovana SXXXXX, nar. XXXXX, proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 17.5.2017, č.j. 10 T 8/2016-512, a rozhodl **t a k t o :**

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaných **z a m í t a j í .**

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný Jaroslav RXXXXX uznán vinným přečinem zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1 trestního zákoníku a přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, obžalovaní Ondřej KXXXXX a Radovan SXXXXX byli uznáni vinnými přečinem zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1 trestního zákoníku ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. Dle skutkových zjištění soudu I. stupně se trestné činnosti obžalovaní dopustili jednáním spočívajícím v tom, že obžalovaný Jaroslav RXXXXX jako příslušník Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje (dále jen „HZS“) v rámci výkonu své funkce technika - strojní služby, kdy mimo jiné v rámci svého služebního zařazení zajišťoval provádění oprav služebních dopravních prostředků HZS a nákupy potřebného materiálu u soukromých subjektů, v rámci čehož měl provádět nezbytný předběžný průzkum cenových nabídek na tyto opravy a nákupy za účelem zjištění nejvýhodnější ceny, se vždy s pracovníkem předem vytipovaného potenciálního dodavatele služeb či zboží domluvil telefonicky na tom, že tento zajistí další nabídku s vyšší cenou, kterou **obviněný Jaroslav RXXXXX** následně přiložil k dokumentaci veřejné zakázky malého rozsahu ve smyslu § 18 odstavec 5, § 6 zákona č. 137/2006 Sb., o zadávání veřejných zakázek a zajistil tak zadání zakázky jím vybranému dodavateli, kdy konkrétně:

- dne 4. 8. 2014 v 08:36 hodin telefonicky vyzval **obviněného Mgr. Martina PXXXXX** jako vedoucího prodeje v **obviněné společnosti IVACAR Ivančice, spol. s r.o.**, aby si obstaral konkurenční vyšší cenovou nabídku na opravu vozidla zn. MAN, RZ: 6B2 5589, poptávanou ze strany HZS, což **obviněný Mgr. Martin PXXXXX** přislíbil zajistit u

společnosti Agrotec, a.s., IČ: 005 44 957, se sídlem Brněnská 12/74, Hustopeče, ačkoliv věděl, že se bude jednat pouze o formální nabídku na cenu vyšší než nabízí **obviněná společnost IVACAR Ivančice, spol. s r.o.**, což následně učinil, kdy po domluvě s **obviněným Michalem HXXXXX** ze společnosti Agrotec, a.s., tento s cílem umožnit bezproblémové získání zakázky **obviněné společnosti IVACAR Ivančice, spol. s r.o.**, dne 6. 8. 2014 zaslal **obviněnému Jaroslavu RXXXXX** na jeho pracovní email JXXXXXRXXXXX@XXXXX za společnost Agrotec, a.s. cenovou nabídku na opravu předmětného vozidla v předběžné výši 15.000,- Kč bez DPH, aniž by však měla tato společnost v úmyslu se o zakázku ucházet, v důsledku čehož zakázku získala **obviněná společnost IVACAR Ivančice, spol. s r.o.**, s nabídkou ve výši 11.000,- Kč bez DPH, která byla **obviněnému Jaroslavu RXXXXX** na jeho pracovní email zaslána **obviněným Mgr. Martinem PXXXXX** dne 31. 7. 2014,

- dne 6. 8. 2014 v 09:11 hodin telefonicky vyzval **obviněného Ondřeje KXXXXX** jako servisního technika ve společnosti EverLift, s.r.o., IČ: 166 26 117, se sídlem Hněvotín 444, aby si obstaral konkurenční cenovou nabídku na opravu jeřábu zn. FASSI, RZ: 7B3 2029, poptávanou ze strany HZS, což **obviněný Ondřej KXXXXX** přislíbil zajistit u **obviněné společnosti CH + S Servis, s.r.o.**, ačkoliv věděl, že se bude jednat pouze o formální nabídku na cenu vyšší než nabízí společnost EverLift, s.r.o., což následně učinil, kdy po domluvě s **obviněným Josefem CXXXXX** z **obviněné společnosti CH + S Servis, s.r.o.** tento s cílem umožnit bezproblémové získání zakázky společnosti EverLift, s.r.o., dne 07.08.2014 zaslal **obviněnému Jaroslavu RXXXXX** na jeho pracovní email JXXXXXRXXXXX@XXXXX za **obviněnou společnost CH + S Servis, s.r.o.**, cenovou nabídku na opravu předmětného vozidla v předběžné výši 30.300,- Kč bez DPH, aniž by však měla tato společnost v úmyslu se o zakázku ucházet, v důsledku čehož zakázku získala společnost EverLift, s.r.o., s nabídkou ve výši 27.300,- Kč bez DPH, která byla **obviněnému Jaroslavu RXXXXX** na jeho pracovní email zaslána **obviněným Ondřejem KXXXXX** dne 4. 8. 2014,
- dne 2. 10. 2014 v 10:33 hodin telefonicky vyzval **obviněného Romana HXXXXX** jako obchodního zástupce společnosti VINGU - Steel, s.r.o., IČ: 257 19 254, se sídlem Dvorecká 45, Brno, aby si obstaral konkurenční cenovou nabídku na vázací materiál, poptávaný ze strany HZS, což **obviněný Roman HXXXXX** přislíbil zajistit, ačkoliv věděl, že se bude jednat pouze o formální nabídku na cenu vyšší než nabízí společnost VINGU - Steel, s.r.o., což následně učinil, kdy po domluvě s **obviněným Davidem AXXXXX** ze společnosti Techos, s.r.o., IČ: 283 39 860, se sídlem Čermákova 585, Brno, tento s cílem umožnit bezproblémové získání zakázky společnosti VINGU - Steel, s.r.o., dne 4. 11. 2014 zaslal **obviněnému Jaroslavu RXXXXX** na jeho pracovní email JXXXXXRXXXXX@XXXXX za společnost Techos, s.r.o., cenovou nabídku na poptávaný materiál v celkové výši 56.520,- Kč bez DPH, aniž by však měla tato společnost v úmyslu se o zakázku ucházet, v důsledku čehož zakázku získala společnost VINGU - Steel, s.r.o. s nabídkou v celkové výši 50.155,- Kč bez DPH, která byla **obviněnému Jaroslavu RXXXXX** na jeho pracovní email zaslána **obviněným Romanem HXXXXX** dne 3. 10. 2014,

případně se telefonicky domluvil s dodavatelem služeb, že si v dokumentaci podlimitní zakázky poznačí údajnou cenu konkurenční nabídky, jejíž výši si sám stanovil tak,

jak potřeboval s ohledem na cenu nabízenou předem vytipovaným potenciálním dodavatelem téže služby, kdy konkrétně:

- dne 8. 9. 2014 v 07:30 hodin se dohodl s **obviněným Radovanem SXXXXX** jako zaměstnancem společnosti Man Truck & Bus Czech Republic, s.r.o., že si v případě této společnosti poznačí u přesně nezjištěných servisních prací jako nabízenou cenu částku 15.000,- Kč včetně DPH, ačkoliv společnost Man Truck & Bus Czech Republic, s.r.o., ve skutečnosti cenovou nabídku neučiní a nemá v úmyslu se o takovou zakázku, spočívající v servisních pracích, ucházet.

Za tyto přečiny byl obžalovanému Jaroslavu RXXXXX uložen podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku ze použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon byl obžalovanému podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 roků.

Obžalovaným Ondřeji KXXXXX a Radovanu SXXXXX byl za uvedenou trestnou činnost uložen podle § 256 odst. 1 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon byl oběma obžalovaným podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců.

Proti tomuto rozsudku včas podali odvolání obžalovaní Jaroslav RXXXXX, Ondřej KXXXXX a Radovan SXXXXX, kteří směřovali své odvolání proti výroku o vině i trestu.

Obžalovaný Radovan SXXXXX v odůvodnění svého odvolání uvedl k nahrávce ze dne 8.8.2014, že rozhovor se v první části týkal opravy, která v servisu probíhala a protože došlo k navýšení ceny, jednalo se o to, zda se vyhotoví nová objednávka, nebo bude práce realizovaná na základě stávající objednávky. Pokud šlo o větu „konkurenční cenový návrh“, pak se jednalo v jeho podání o sarkasmus, i když zároveň podotýká, že v principu je každý cenový návrh konkurenční. K tomuto v rámci podaného odvolání doplňuje, že uvedený rozhovor se týkal v první části opravy vozidla 5BO 7059, která započala 7. 8. 2014. K tomuto předložil objednávku ze dne 7.8.2014 a fakturu ze dne 13.8.2014. Vzhledem k tomu, že v rámci prováděné opravy bylo zjištěno nutné navýšení ceny opravy, byl s panem RXXXXX konzultován, tak jak bylo uvedeno v rámci výpovědi. V druhé části rozhovoru se konkrétně jednalo o návrhu opravy vozidla 7B3 2029, která se následně 20.8.2014 skutečně řádně provedla. To vyplývá ze záznamu o zakázkách. K tomuto tedy předložil objednávku ze dne 18.8.2014 a fakturu ze dne 27. 8.2014. Výraz „konkurenční cenák“ je naprosto běžný a v jeho použití nelze spatřovat porušení zákona. Oprava byla řádně provedena, tak jak to následně bylo zjištěno provedeným auditem u HZS. Tento rozhovor nijak nesouvisel s rozhovorem z 8.9.2014, jednalo se o jiná vozidla. K nahrávce ze dne 8.9.2017 uvedl, že se jej pan RXXXXX ptal na zakázku, kterou měl mít naceněnou, což neměl. Po nahlédnutí do systému řekl cenu, tedy 15.000 Kč vč. DPH, což byla cenová relace, v jaké se mohl pohybovat. Obžalovaný u hlavního líčení uvedl, že s ohledem na svoji praxi dokázal určit cenu poptávané služby a zakázka jako taková byla vložena do systému přijatých zakázek. Cena v zakázce je nevyplněna, což zdůvodnil ve své výpovědi, kde jasně uvedl, že záznam v evidenci zakázek byl vytvořen pracovně, tj. aby přes něj mohl nahlédnout do rozkresů vozidla a z těch následně

určil cenu opravy. Protože toto bylo provedeno během tel. rozhovoru, kdy byla navrhovaná cena uvedena, což je patrné z odposlechu, nebylo nutné zadávat cenu do cenového návrhu. Z rozhovoru je zřejmé, že prvotní zadání poptávky nebylo od pana RXXXXX, ale od pana PXXXXX, který toto připustil. Obžalovaný má za to, že pokud by pan SXXXXX byl jakkoliv domluvený s obžalovaným RXXXXX, patrně by k tomuto nepotřeboval VIN karoserie vozu. Svědek Jaroslav PXXXXX uvedl, že pokud on za HZS jednal a poptával obecně provedení opravy vozidla, pak obecně chtěl znát cenu opravy vozidla a servis ji sdělil buď telefonicky, nebo písemně. Nacenění zakázky obecně probíhalo buď ústně, emailem nebo osobně a na krajském ředitelství rozhodli, kdo zakázku dostane. K nahrávce ze dne 8.9.2014 uvedl, že v ní on nehovořil a je možné, že on měl panu SXXXXX poslat VIN kód nějakého vozidla, které se mělo opravovat, ale nevzpomíná si, jestli on sám na zadávání zakázky participoval. Svědek plk. Ing. Jiří PXXXXX uvedl, že v případě, že byla potřeba řešit nějakou opravu, údržbu, tak pan RXXXXX jí měl za úkol zajistit. Výběr účastníků v malých případech zajišťoval pan RXXXXX, to pak podléhalo schválení správce rozpočtové položky, správce je několik desítek. Pak zakázka podléhá příkazci operace. HZS v roce 2014 nevznikla žádná škoda, a to i na základě provedeného auditu. Při hodnocení důkazů soud považoval za zásadní záznamy provedených odposlechů telekomunikačního odposlechu. Jedná se o jedinou věc ve spisu, kde nějakým způsobem figuruje obžalovaný SXXXXX. Dle názoru obžalovaného SXXXXX se soud v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí opětovně nevypořádal s námitkami obhajoby ohledně zákonnosti nařízených odposlechů, nevypořádal se s otázkou, z jakého důvodu nebylo možné zjistit, zda se ze strany obž. RXXXXX jedná či nejedná o korupční jednání jiným způsobem. V odůvodnění povolení odposlechů nebylo konkretizováno, z jakého důvodu je znemožněno, či ztíženo získání důkazů jiným způsobem, odůvodnění je obecné bez konkretizace. Obžalovaný nesouhlasí s tím, že by měl být nějakým křovím, aby zakázku získal jiný subjekt. Nemá si ani vědom toho, že on sám měl nějakým způsobem napomáhat Jaroslavu RXXXXX v nemožnosti objektivizovat nejvýhodnější cenu zakázky. Neuvědomuje si, že by z telefonátu s RXXXXX bylo možné dovodit, že dával krycí nabídku, aby zakázku získal někdo jiný a že by měl obcházet volnou soutěž a již vůbec nerozumí tomu, že by jeho jednání mohlo být společensky škodlivé. Soud sám konstatuje, že nebyla zjištěna a prokázána škoda, která by HZS vznikla. Nebyl prokázán ani zjištěn majetkový prospěch u žádného z obžalovaných, tedy ani u obžalovaného SXXXXX. Nebylo prokázáno původní podezření na uplácení. V odůvodnění napadeného rozsudku na str. 15 je uvedeno, že obžalovaný SXXXXX nepředložil takový důkaz, ze kterého by bylo možné odvodit, že zakázka prošla skutečně systémem jeho zadavatele s cílem ucházet se o ni. K tomuto je nutné namítnout, že ani soudu v rámci přípravného řízení a řízení před soudem nebyl předložený jediný důkaz, který by objektivně byl jen nasvědčoval tomu, že obžalovaný SXXXXX mohl spáchat přečin, který je mu kladený za vinu v podané obžalobě. Navíc pak shromažďovat důkazy je věcí PČR, bylo tedy na ní, aby obstarala důkaz o tom, že zakázka do systému zaměstnavatele obžalovaného SXXXXX vložena nebyla, nicméně PČR nezjistila ani to, o jakou zakázku se mělo jednat. K tomuto navrhuje, aby soud výslechl svědka Stanislava JXXXXX, bytem XXXXX, bývalého nadřízeného a vedoucího servisu MAN Rousínov, aby se vyjádřil k tomu, že jednak systémově není možné, aby pracovník servisu jakkoliv participoval na nevýhodném jednání vůči servisu a jednak, aby se vyjádřil ke způsobům poskytování informací o opravách, resp. cen oprav. Pokud jde o vyjádření zaměstnavatele k osobě Radovana SXXXXX, dle soudu nelze k tomuto vyjádření přiřadit žádnou důkazní hodnotu, neboť vědomost zaměstnavatele o takovémto konání svého zaměstnance není jistá.

Není zřejmé, jak k tomuto závěru soud došel. K tomu je nutné uvést, že zaměstnavatel obžalovaného SXXXXX je o vedeném trestním řízení informovaný velice dobře, což vyplývá ze samotného textu společenské záruky. Není zřejmé, že by Man Truck Bus Czech Republic s.r.o. cenovou nabídku neučinil, a že neměl v úmyslu se o takovou zakázku ucházet, jak je uvedeno v rozsudku. Dále obžalovaný poukázal na ustanovení § 13 trestního zákoníku, § 138 trestního zákoníku a § 256 odst. 1 trestního zákoníku a § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku a zdůraznil, že na základě dikce zákona, výpovědi ředitele HZS a společenské záruky zaměstnavatele obžalovaného nikomu žádná škoda nevznikla, a to ani nepatrná. Obžalovaný má za to, že nebylo prokázáno spáchání žádné trestné činnosti ani ve stadiu pokusu. Podle obžalovaného nebylo v rámci řízení prokázáno spáchání trestné činnosti ani účastenství. Podle dedukce soudu měl patrně obžalovaný SXXXXX způsobit škodu svému zaměstnavateli tím, že umožnil spáchání trestného činu obžalovanému RXXXXX a za to jej jeho zaměstnavatel jmenoval do řídící funkce, a předložil za něho soudu společenskou záruku, a to vše za situace, kdy HZS nebyla způsobena škoda, nebyl ani u SXXXXX ani RXXXXX prokázán majetkový prospěch, nebylo prokázáno uplácení a obžalovanému je kladeno za vinu, že soudu nepředložil dostatečný důkaz o tom, že zakázka HZS, u které byla telefonicky odsouhlasená cena 15.000 Kč, byla skutečně vložena do systému jeho zaměstnavatele, jestliže soudu předložil elektronický výpis přijatých zakázek. Navíc jak svědek PXXXXX, tak svědek plk. Ing. PXXXXX vypovídali jednoznačně ve prospěch obžalovaného SXXXXX a rovněž i RXXXXX a soudu v zásadě doložili, že i kdyby zde snad potencionální úmysl páchat trestnou činnost eventuálně byl, toto nebylo možné realizovat, protože systém kontrol každé jednotlivé zakázky u HZS je několika stupňový, což obžalovanému RXXXXX zcela jistě bylo známo. Dle nálezů Ústavního soudu sp.zn. II.ÚS 84/94, II.ÚS 398/1997 jakýkoliv vysoký stupeň podezření, že obviněný je pachatelem inkriminovaných trestných činů, sám o sobě není s to vytvořit spolehlivý a zejména zákonný podklad pro odsuzující výrok soudu. Ten v daném případě z hlediska Radovana SXXXXX není daný od samého počátku trestního řízení. S ohledem na to, že se jedná o špatné hodnocení důkazů ze strany soudu I. stupně, obžalovaný navrhl, aby soud odvolací napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení, eventuálně, aby rozsudek změnil, a to tak, že obžalovaného Radovana SXXXXX zproští obžaloby v plném rozsahu. K tomuto odvolání obžalovaný přiložil objednávku č. 14/08/001099, fakturu ze dne 27.8.2014, č. 5245040953, objednávku č. 14/08/001058. Ve svém vlastním vyjádření, které bylo doručeno odvolacímu soudu dne 20.11.2017, obžalovaný zdůraznil, že celý svůj život ctil právo a právní systém, dodržoval zákony a žil jako slušný člověk. Takto je vnímán i svým okolím doma i v zaměstnání. Obžalovaný poukázal na to, že je bezúhonný občan, který, jak zmínil soud 1. stupně, nikdy nebyl trestán, a to ani přestupkovou komisí, a že jeho trestní stíhání není důvodné. Dle obžalovaného soud I. stupně učinil závěr o jeho vině bez jakýchkoliv důkazů na základě smyšlených skutků, které nejsou a ani nemohou být prokázány, protože nikdy nevznikly. Jedná se pouze o konstrukci policejních úředníků, která má obhájit jejich nekvalitní práci, pokud se vůbec toto slovo dá použít. Tomuto postupu nezabránil ani soud 1. stupně, což je pro obžalovaného tak nepřijatelná situace. Obžalovaný označil celý průběh trestního řízení za absurdní proces, který se týkal jeho osoby a který byl postaven na svévolné interpretaci jednoho ani ne minutového telefonního hovoru vybraného z půlročního odposlouchávání pana RXXXXX. Soud 1. stupně pak opakovaně opřel své rozhodnutí o jeho vině pouze o tento „důkaz“, když jiné nemá. Odposlechy dle obžalovaného byly nařizeny na základě udání, které, jak se později ukázalo, bylo lživé. V další části tohoto svého vyjádření obžalovaný Radovan

SXXXXX zopakoval svoji obhajobu, kterou učinil v průběhu tohoto trestního řízení, a zdůraznil, že z přepisu rozhovoru mezi ním a panem RXXXXX jednoznačně vyplývá, že o zakázce původně mluvil s panem PXXXXX, který mu do e-mailu v pátek (5.9.) poslal údaje o vozidle a o opravě. Pan PXXXXX není mezi souzenými, jak naznal soud při povolování odposlechu, na trestné činnosti se nepodílel, obžalovaný tedy předpokládá, že se s ním na nezákonném postupu nedomlouval ani on. Dále je z telefonátu jasné, že ve chvíli, kdy mluvil s panem RXXXXX, měl před sebou tento e-mail a že jasně uvedl panu RXXXXX, že se do mailu dívá a že se podívá na cenu opravy. Toto obžalovaný následně učinil. Při následné komunikaci (která, jak je v přepisu uvedeno, není srozumitelná), si odsouhlasili cenu opravy v částce 15.000 Kč. Je mu tedy vytýkáno něco, co je vyžadováno vlastně při každé opravě, co odpovídá servisním procesům MAN, a to je odsouhlasení ceny zákazníkem před případnou opravou. Kdyby obžalovaný měl s panem RXXXXX domluvenu nějakou dohodu, asi by se nezajímal, o jaké vozidlo a o jakou opravu se jedná. Naopak z jeho reakce v rozhovoru na návrh pana RXXXXX, aby se zakázky zřekli, je jasné, že pro svého zaměstnavatele zakázku získat chtěl. Jak je patrné z materiálů, které jsou k dispozici, byl skutečně v průběhu rozhovoru založen cenový návrh, o jeho čase otevření svědčí datové razítko, které je v systému SAP neměnné. V přepisu záznamu soudního jednání je u tohoto údaje nepřesnost, soud se neptal na časový údaj tohoto záznamu, ale na hodnotu cenového návrhu, jak je ostatně patrné z jeho výpovědi. Dále obžalovaný zdůraznil, že se svou práci snaží dělat tak, aby byla ku prospěchu jeho zaměstnavatele, ovšem vždy legálně. Ze soudního spisu vyplývá, že HZS měl nastaveny limity pro zadávání veřejných zakázek. Pro zakázky do 119.999 Kč je zde uvedeno, že pro zadání těchto zakázek by měl být proveden průzkum trhu a na otevření zakázky na opravu poté vystavena objednávka. Toto bylo u soudu několikrát potvrzeno. Cenovou nabídku MAN Truck and. Bus učinil, a to zcela jasně telefonicky, stejně jako v mnoha jiných případech s různými zákazníky. Dle obžalovaného u zadávání zakázek malého rozsahu je tato forma možná, a velmi často používaná, není nezákonná. Tvzení, že firma MAN nemá zájem se o zakázku ucházet, je potom naprostý nesmysl. Účelem fungování servisů MAN je poskytování oprav zákazníkům, z toho jsou hodnoceni a placeni. Proto obžalovaný nechápe, v čem by pro něj mělo být výhodné o zakázku přijít. Naopak, kdo zná obžalovaného, ví, že jeho cílem je získat pro servis co nejvíce práce. Proto obžalovaný byl před dvěma lety jmenován do funkce vedoucího servisu, a to přesto, že zaměstnavatel je o jeho vyšetřování od samého začátku informován. Kdyby na tomto obvinění bylo jen kousek pravdy, nikdy by k tomuto kroku nesáhl, naopak si obžalovaný troufá tvrdit, že by již nebyl zaměstnancem společnosti. Jeho firma jakožto součást německého koncernu MAN má navíc již řadu let zavedeny interní protikorupční procesy MAN Compliance, které jsou na velmi propracované úrovni. Dle obžalovaného jejich nedodržení by bylo snadno odhalitelné, obžalovaný by si je nedovolil porušit. Dále z výpisu zakázek provedených pro HZS je patrné, že v době od 3. 6. do 10. 9. 2014 servis MAN Rousínov uskutečnil celkem osm zakázek, z nichž HZS hradil čtyři (ostatní byly jako záruční) a celkem HZS bylo za tyto čtyři zakázky účtováno 39.655 Kč bez daně. Za stejnou dobu byl obrát jejich servisu více než 500x vyšší. Plat obžalovaného se v tuto dobu pohyboval významně nad průměrnou mzdou v ČR. Opravdu si někdo myslí, že by riskoval své místo tím, že by se zapletl u zakázky za 15.000 vč. DPH? Obžalovaný neví, jaký by měl prospěch z činu, ze kterého je souzen. Dle hodnocení důkazů při jednání soudu 1. stupně dne 17. 5. 2017 má být stěžejním důkazem pro jeho odsouzení záznam odposlechu ze dne 8. 8. 2014, i když celé obvinění je postaveno na odposlechu z 8. 9. 2014), kde obžalovaný sděluje,

že má zajištěný „konkurenční ceňák“ na druhou opravu. Vyžaduje hodně velkou fantazii úsudek soudce Chocholy, že v tomto rozhovoru byla řešena stejná oprava, jako v rozhovoru ze dne 8. 9., tedy o měsíc později. Rozhovor ze dne 8. 8. obžalovaný vysvětlil při soudním jednání, tak jak je popsán i v odvolání proti rozsudku, soudce však bez jakýchkoli důkazů v rozsudku interpretuje po svém. Dle obžalovaného v tomto rozhovoru se jednalo o opravu řešenou následně v servisu 20.8.2014, jak obžalovaný doložil v soupisu zakázek přiloženém ve spisu. Tento cenový návrh nedělal obžalovaný, nýbrž jeho kolega. Jediné „trestné“ vyjádření v celém rozhovoru je tedy použití obratu „konkurenční ceňák“. Obžalovaný nemá informaci, že použití tohoto slovního spojení by bylo protiprávní, nezákonné nebo zakázané. Argument soudu obsažený v rozsudku, že vtipkovat na téma „konkurenční ceňák“ by mohlo být trestné, obžalovanému naprosto vyrazil dech. Další rozhovor (z 8.9.2014) nemá s tímto předchozím nic společného. Soudce ve zdůvodnění k tomuto uvádí, že cena byla předem domluvena. Toto však ve stejné větě popírá, když uvádí, že po obžalovaném RXXXXX požaduje, aby mu tam hrknul nějakou cenu, nějakou trochu „to“. Dle soudce obžalovaný ví, jaká cena má být nabídnuta, když tento požadavek odsouhlasí. Pak nedává smysl vyjádření obžalovaného v tomto rozhovoru, že se na cenu podívá. Všechna tato tvrzení jsou však pouze domněnky pana soudce, nemá pro ně žádné důkazy. V tomto svém vyjádření obžalovaný označil souhrnně označení důkazů soudem I. stupně za nelogické. Tvrzení obsažené dále v rozsudku, že obžalovaný působil jako křoví pro pana RXXXXX a že ho pan RXXXXX „řídil“, je výsměch vůči osobě obžalovaného. Vyjádření soudce při ústním vynášení prvního rozsudku kdy poznamenal, že „... když se vám zdá 30.000 moc (podle trestního příkazu, proti kterému obžalovaný se odvolal), tak já vám to vylepším“ snad ani nepatří do normálního soudnictví. Každopádně dojem z obou jednání u soudu 1. stupně je takový, že po vystavení rozsudku ve zjednodušeném řízení to, že ho obžalovaný poslušně nepřijal, pana soudce zřejmě rozzlobilo natolik, že při hlavním líčení opakovaně vystupuje jako zástupce obžaloby, veškeré argumenty obhajoby nepřijímá a působí zaujatě a výsledek soudu je předem daný. O tom ostatně svědčí i výše trestů, které opakovaně vynáší bez důkazů a které i kdyby byl čin spáchán, jsou naprosto nepřiměřené, neodpovídají míře případného provinění. Obžalovaný připomněl, že v jeho případě se baví o výši zakázky 15.000 Kč vč. DPH, takže jaká by asi mohla být hypotetická výše jeho prospěchu nebo vzniklá škoda. V případě obžalovaného nešlo o výši pokuty, tu by samozřejmě byl schopen zaplatit. Obžalovaný však nemůže nést trest za něco, co nespáchal. V závěru svého vyjádření obžalovaný zdůraznil, že se nedopustil žádného trestného činu, že se nedomlouval na umožňování veřejné zakázky a že nepáchá jinou trestnou činnost. Pro obžalovaného je šokující, že k tomu, aby člověk v této zemi byl odposloucháván, stačí účelově učinit úřední záznam na policii, sdělit několik informací, jak se později ukáže, lživých, a policie neprodleně podá žádost o odposlech, aniž by vůbec provedla nějaké úkony v šetření. Policie ani soud se nezabývají tím, jak hluboce odposlech zasahuje do soukromí odposlouchávaných, dosud bezúhonných lidí. Ať už bude výsledek soudního rozhodnutí jakýkoliv, navždy v obžalovanému zůstane vědomí, že je naprosto jedno, jak člověk žije svůj dosavadní život, protože když se dostane do spárů „schopných“ pracovníků PČR a soudu, kteří pracují skutečně „profesionálně nekvalitně“, je rovnou i odsouzen. Délka celého tohoto řízení obžalovaného přesvědčuje o tom, že vymahatelnost práva v tomto státě lze očekávat jen velmi těžko. U veřejného zasedání obžalovaný setrval na svém odvolání v uvedeném rozsahu.

Obžalovaný Ondřej KXXXXXX své odůvodnění odvolání odůvodnil tím, že soud I. stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, přičemž při svém rozhodování vycházel z velké části z nepodložených domněnek, které neměly podklad v provedeném dokazování avšak tyto domněnky podstatně ovlivnily napadené rozhodnutí. Obžalovaný odkázal na své výhrady, které uvedl ve svém odvolání proti prvnímu rozhodnutí v této trestní věci a zdůraznil, že nebyla jakýmkoliv způsobem prokázána subjektivní stránka jeho jednání. Obžalovanému je kladmo za vinu, že obstaral konkurenční cenovou nabídku na opravu jeřábu zn. FASSI, RZ: 7B3 2029 „ačkoliv věděl, že se bude jednat pouze o formální nabídku“. Z celého rozsudku se však v žádném případě nepodává, jak soud došel k závěru, že obžalovaný KXXXXXX věděl, že se bude jednat pouze o nabídku formální (navíc ve spojení s faktem, že obvinění CXXXXXX i společnost CH+S Servis s.r.o. byli obžaloby zproštěni). V odůvodnění napadeného rozsudku se uvádí pouze to, že obžalovaný Ondřej KXXXXXX a Radovan SXXXXXX zcela jednoznačně v uvedených případech poskytli, a to vědomě, tzv. konkurenční nabídky. Obviněný Ondřej KXXXXXX tuto konkurenční nabídku zprostředkoval u obžalovaného Josefa CXXXXXX a jeho společnosti CR + S Servis, s.r.o., když mu bylo zcela jasné, že jde pouze o formální nabídku, kdy cena této nabídky musí být vyšší, než cena nabízená společností EverLift, s.r.o. Tvzení soudu o pouhé formálnosti nabídky však není ničím podloženo a lze jej tedy považovat za pouhou domněnku. Pokud bychom snad oporu pro toto tvrzení hledali ve skutečnosti, že společnost EverLift s.r.o. je výhradním dodavatelem příslušného náhradního dílu pro celou Českou republiku a tedy nabídka této společnosti vždy bude nejlevnější, pak v tomto faktu lze opravdu stěží spatřovat jakýkoliv trestněprávní aspekt. Soud prvního stupně své rozhodnutí dále opírá o tvrzení, že Jaroslav CXXXXXX s cílem umožnit bezproblémové získání zakázky společnosti EverLift, s.r.o. dne 07.08.2014 zaslal obviněnému Jaroslavu RXXXXXX na jeho pracovní e-mail JXXXXXRXXXXX@XXXXXX za obviněnou společnost CH + S Servis, s.r.o., cenovou nabídku na opravu předmětného vozidla v předběžné výši 30.300 Kč bez DPH, aniž by však měla tato společnost v úmyslu se o zakázku ucházet. Toto tvrzení je však v příkrém rozporu se zprošťujícím výrokem ve prospěch obviněného CXXXXXX a společnosti Ch+ S Servis, s.r.o., kdy má soud za prokázané, že pro obžalovaného CXXXXXX se jednalo o běžnou obchodní záležitost s absencí jakékoliv vědomosti o souvislosti dané poptávky s nějakým zadávacím řízením, či úmyslem společnosti EverLift s.r.o. ulehčit získání zakázky, nebo jeho nevůli se o daný obchod skutečně ucházet. Je tedy absurdní, že nalézací soud na jedné straně pro toto jednání obžalovaného CXXXXXX zprošťuje, na straně druhé pak obžalovaného KXXXXXX odsuzuje. Navíc je nutno upozornit na zřejmou nesprávnost tvrzení, že Jaroslav CXXXXXX zaslal obžalovanému RXXXXXX cenovou nabídku na opravu předmětného vozidla, když v řízení bylo prokázáno, že se jednalo pouze o cenovou nabídku na dodání náhradního dílu a nikoliv opravu předmětného vozidla. Dle obžalovaného úvaha soudu je pro obžalovaného nepochopitelná. Za 1) není podle soudu zřejmé, jaké informace odvolatel měl Josefu CXXXXXX sdělit, na straně druhé tato skutečnost vede ke zprošťujícímu výroku v případě Josefa CXXXXXXa a odsuzujícímu v případě Ondřeje KXXXXXX. Soud v této úvaze pokračuje, když tvrdí, že snad jen to, jak má Josef CXXXXXX nabídku ohodnotit, když mu stejně řekl cenu. Z čeho tyto úvahy soud čerpá není odvolateli zcela jasné a nepochybně se jedná o vyslovenou domněnku, žádnými důkazy nepodepřenou. Písařská chyba způsobila, že není zřejmé, zda tuto skutečnost řekl odvolatel Ondřej KXXXXXX Josefu CXXXXXX tajně nebo stejně, obě dvě možnosti se nabízí. Tak jak tak, jde o ničím nepodloženou domněnku soudu prvního stupně. Dle obžalovaného v řízení nebylo

prokázáno, že obviněný KXXXXXX měl, či snad mít alespoň měl, jakoukoliv vědomost o tom, že předmětná poptávka obžalovaného RXXXXXX má souvislost se zadáním veřejné zakázky. Jelikož se jednalo o zakázku malého rozsahu, nebyl HZS, potažmo obžalovaný RXXXXXX povinen postupovat dle zák.č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách. Byl vázán pokynem ředitele Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje k zadávání veřejných zakázek účinným od 01.06.2011, jehož znalost nelze po obžalovaném v žádném případě požadovat. Tvzení nalézacího soudu, dle něhož Ondřej KXXXXXX, který s Jaroslavem RXXXXXX dlouhodobě spolupracoval, znal praxi zadávání oprav a rovněž i praxi obžalovaného RXXXXXX, věděl, že vyžadovaná nabídka má sloužit jako tzv. křoví pro veřejnou zakázku, je pouhou nepravdivou a ničím nepodloženou domněnkou nalézacího soudu. Takové tvrzení nemá oporu ve spisovém materiálu a je zcela absurdní. Rovněž nebylo v řízení prokázáno, že obžalovaný jednal v úmyslu způsobit jinému škodu nebo opatřit sobě nebo jinému prospěch. Obžalovaný KXXXXXX, jakožto řadový zaměstnanec společnosti EverLift s.r.o., neměl z předmětného jednání žádný prospěch. Stejně tak společnost EverLift s.r.o. žádný prospěch z jednání obžalovaného neměla, když tato by jakožto výhradní dovozce daný náhradní díl tak, či tak dodala jakémukoliv jinému subjektu, který by zakázku pro HZS získal. Stejně tak absentuje sjednání přednosti nebo výhodnějších podmínek některému dodavateli, na úkor jiných dodavatelů. Jiní dodavatelé by totiž nemohli z povahy věci dodat levnější náhradní díl a tedy zde ani neexistuje možnost sjednání výhodnějších podmínek na úkor jiných dodavatelů. Rovněž nelze z popsaného jednání obžalovaného KXXXXXX dovodit, že by tento jakémukoliv dodavateli sjednal přednost, či výhodnější podmínky. U této skutkové podstaty trestného činu podle § 256 odst. 1 trestního zákoníku je ve smyslu § 13 odst. 2 trestního zákoníku požadován úmysl, který musí zahrnovat všechny znaky zde uvedené. Navíc však zde musí být úmysl způsobit jinému škodu nebo opatřit sobě nebo jinému prospěch (tzv. druhý úmysl). Pokud pak jde o způsobení škody, trestní zákoník má na mysli způsobení majetkové škody nebo získání majetkového prospěchu. \$ touto otázkou se však nalézací soud rovněž nevypořádal, když pouze velmi stroze v odůvodnění uvedl, že zadavateli veřejné zakázky vzniká škoda v podobě nemožnosti objektivizovat nejvýhodnější cenu zakázky. Taková škoda však jistě neodpovídá škodě, kterou vyžaduje pro naplnění skutkové podstaty trestného činu trestní zákoník. Z výše uvedeného vyplývá, že obžalovanému KXXXXXX je ve své podstatě kladeno za vinu to, že na základě žádosti obžalovaného RXXXXXX, kterému chtěl jakožto stabilnímu klientovi vyhovět, požádal svého kolegu z firmy CH+S servis s.r.o. o nacenění dodání určeného náhradního dílu, načež tento tak učinil. Nalézací soud pak sám uvádí, že za každého případu však bylo zřejmé, že tato nabídka musí být horší než nabídka učiněná společností EverLift, s.r.o., kdy tato společnost je výhradním dovozcem předmětného náhradního dílu. Obžalovaný je přesvědčen o tom, že takovým jednáním nemohlo v žádném případě dojít ke spáchání trestného činu dle ust. § 256 odst. 1 trestního zákoníku ze strany obžalovaného Ondřeje KXXXXXX. Pokud si svou žádostí obžalovaný RXXXXXX chtěl zjednodušit práci, pak je na HZS, aby jej sankcionoval v rámci pracovněprávních předpisů. Hledat však v lenosti Jaroslava RXXXXXX trestněprávní jednání obžalovaného KXXXXXX je zcela absurdní. V § 17 se vymezují jednotlivé pojmy zákona o zadávání veřejných zakázek, obžalovaný poukázal na definici zadání dle ustanovení § 17 písm. k) a dále na definici zadávání dle § 17 písm. m) a zdůraznil ustanovení § 256 odst. 1 trestního zákoníku. Zadáním veřejné zakázky je rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky a uzavření smlouvy s vybraným uchazečem uskutečněné v zadávacím řízení, přičemž je nepochybné, že v daném případě žádné zadávací řízení neproběhlo, obžalovaný Ondřej KXXXXXX nemohl

naplnit subjektivní stránku žalovaného jednání a tudíž nemohl naplnit skutkovou podstatu uvedenou v § 256 odst. 1 trestního zákoníku. Trestní předpisy nelze vykládat tak extenzivním způsobem, jak to učinil soud prvního stupně. V takovém případě žalovaný skutek není trestným činem a je zbytečně se vyjadřovat k dalším částem odůvodnění napadeného rozsudku. Z těchto důvodů obžalovaný navrhl, aby podle § 226 písm. b) trestního řádu byl zproštěn obžaloby, když v žalobním návrhu označný skutek není trestným činem. U veřejného zasedání konaného před odvolacím soudem obžalovaný Ondřej KXXXXX setrval na svém odvolání.

Obžalovaný Jaroslav RXXXXX své odvolání odůvodnil tím, že dle jeho názoru se soud I. stupně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Obžalovaný poukázal především na to, že se jednání, které je mu kladeno za vinu, nedopustil, současně nebyl proveden takový důkaz, který by svědčil o jeho vině. V tomto směru obžalovaný poukázal na skutečnost, že přestože bylo zcela bez pochyb prokázáno, že se nedopustil jednání, tak jak je popsáno v obžalobě, byl uznán vinným. Obžalovanému je kladeno za vinu, že měl zadat veřejnou zakázku v úmyslu způsobit jinému škodu a opatřit jinému prospěch. Obžalovaný poukázal na skutečnost, že v daných případech se nejednalo o veřejné zakázky. V tomto směru poukazuje na skutečnost, že nebyl osobou pověřenou zadávat veřejné zakázky, což vyplývá mj. z písemného vyhotovení Náplně služební činnosti příslušníka HZS, která obsahuje podrobný výpis předmětu jeho činnosti a oprávnění zadávat veřejné zakázky se zde nenachází. Jak vyplývá ze Zprávy o posouzení a hodnocení nabídek veřejné zakázky malého rozsahu Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje, je zde uvedena jako osoba oprávněná jednat plk. Ing. Jiří PXXXXX, krajský ředitel. Ze Zásad uzavírání smluv při zadávání veřejných zakázek HZS Jihomoravského kraje vyplývá, že oprávněnou osobou podpisu smlouvy je krajský ředitel, jeho statutární zástupce nebo vedoucí zaměstnanec, který je k podpisu zmocněn krajským ředitelem. Obžalovaný k zadávání veřejných zakázek nebyl zmocněn, tudíž se ani nemohl dopustit skutku, který je mu v obžalobě kladen za vinu. Tato skutečnost byla potvrzena i výpovědí svědka Ing. Jiřího PXXXXX, který u hlavního líčení uvedl, že obžalovaný RXXXXX pracoval jako technik strojní údržby. Pokud hovořil o výběru účastníků výběrového řízení, tak toto podléhalo schválení správcem rozpočtové položky, který toto stvrzoval podpisem. Obžalovaný RXXXXX tak nebyl finální osobou, která rozhodovala o předmětných opravách. Tento svědek konkrétně uvedl, že z titulu osoby oprávněné jednat za zadavatele ohledně stanovení a předpokládané hodnoty veřejné zakázky byla jeho osoba a dále označil jako osoby způsobilé takto jednat Ing. OXXXXX a Mgr. CXXXXX. Svědek dále uvedl, že obžalovanému RXXXXX nebyla udělena k jednání žádná plná moc, či že by on osobně obžalovanému RXXXXX nějak pověřoval. Další nezbytnou podmínkou je prokázat úmysl obžalovaného způsobit jinému škodu a opatřit jinému prospěch. Tato skutečnost též nebyla prokázána. Svědek PXXXXX u hlavního líčení uvedl, že v roce 2014 nebyla nalezena žádná škoda, která by vznikla HZS. U hlavního líčení byl též slyšen svědek Jaromír PXXXXX, který popsal předmět své práce, která byla totožná s prací obžalovaného RXXXXX. Tento svědek výslovně uvedl, že o tom, kdo dostane zakázku rozhodovali na krajském ředitelství. Ke své sobě uvedl, že nebyl osobou zmocněnou k zadávání veřejných zakázek a neví o tom, že by takové zmocnění měl pan RXXXXX. Pokud jde o zadávání veřejné zakázky, tak oprávněnými osobami byli úředníci na krajském ředitelství. Obžalovanému nezbyvá než se za dané důkazní situace opětovně odkázat na již dříve provedené důkazy a jejich zhodnocení, neboť za tyto důkazy nepovažuje ani u hlavního

líčení konaného dne 17. 5. 2017 provedené přehrání telefonních odposlechů. Pokud budeme hovořit o jakémisi jednání obžalovaného, je třeba se vypořádat řádně s otázkou škody či finančního prospěchu, což soud I. stupně neučinil. V daném trestním řízení tak zcela absentuje jakékoli vyčíslení výše škody či majetkového prospěchu, kterou měl obžalovaný svým jednáním způsobit. V samotném trestním řízení se nepodařilo prokázat, že by obžalovaný získal jakýkoli osobní majetkový prospěch. Jestliže potom soud dochází k závěru, že jednáním obžalovaného vznikla škoda v podobě nemožnosti objektivizovat nejvýhodnější cenu, tak tento závěr není opřen o žádný důkaz a jedná o závěr čistě hypotetický. Za zcela nedostatečné a především jako důkazy, které nemohou obstát, hodnotí obžalovaný důkaz, kterým jsou telefonní odposlechy. Hlavním důvodem, proč byly odposlechy povoleny, byl předpoklad, že se díky nim zjistí skutečně závažná trestná činnost. To se však prokázat nepodařilo. Obžalovaný má taktéž za to, že provedenými odposlechy nebyl proveden žádný důkaz o tom, že by se dopustil trestněprávního jednání. Absence důkazů v tomto řízení tak nemůže jít k tíži obžalovaného. V tomto směru též odkazuje na výpovědi ostatních spoluobžalovaných, či spoluobviněných z přípravného řízení, kde není obžalovaný ani v jednom případě z jejich strany nijak usvědčován. Pokud jde o jednání obžalovaného, nejednalo se v žádném případě o zadávání veřejné zakázky, v daném případě dle platné legislativy je nemohlo jednat o podlimitní veřejnou zakázku. Obžalovaný se necítí vinen spácháním jakékoli v trestné činnosti a navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a obžalovaného zprostil obžaloby v plném rozsahu dle § 226 písm. b) trestního řádu. U veřejného zasedání před odvolacím soudem pak obžalovaný setrval na podaném odvolání.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací, z podnětu podaného odvolání přezkoumal v souladu s ustanovením § 254 odst. 1,3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Obžalovaní podali odvolání do výroku o vině i trestu, takže přezkumná činnost odvolacího soudu nebyla nikterak omezena. Po přezkoumání dospěl odvolací soud k následujícím závěrům.

V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, bylo důsledně postupováno v souladu s ustanoveními trestního řádu, zejména s těmi, které mají zabezpečit objasnění věci a právo obžalovaného na řádnou obhajobu. Řízení není zatíženo žádnými podstatnými vadami, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku. Nebyl proto shledán důvod pro jeho zrušení podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.

Soud I. stupně skutková zjištění rozvedl v souladu s ustanovením § 125 trestního řádu. Skutkový děj byl zjištěn správně, tj. bez důvodných pochybností, v rozsahu nutném pro rozhodnutí (§ 2 odst. 5 trestního řádu). Skutková zjištění odpovídají výsledkům provedeného dokazování a jsou úplná a správná, takže ani odvolací soud neshledal důvody pro doplnění skutkových zjištění.

Obžalovaný Radovan SXXXXX navrhoval ve svém odvolání doplnit dokazování výsledkem svědka Stanislava JXXXXX, jak bylo výše konstatováno, tomuto návrhu na doplnění dokazování však odvolací soud nevyhověl, neboť je zřejmé, že provedení tohoto důkazu by bylo již nadbytečné, vzhledem ke skutečnosti, že soud I. stupně měl dostatek důkazů pro své rozhodnutí.

Soud I. stupně skutkové a právní závěry týkající se výroku o vině u všech tří obžalovaných přesně, jasně a přesvědčivě zdůvodnil. S uplatněnými námitkami obžalovaných Jaroslava RXXXXX, Ondřeje KXXXXX a Radovana SXXXXX se soud I. stupně již vypořádal ve svém rozhodnutí, a proto odvolací soud odkazuje na podrobnou a přiléhavou argumentaci soudu I. stupně obsaženou v odpovídajících částech napadeného rozsudku, ke které neměl žádné výhrady a naopak se s ní plně ztotožnil a pro stručnost na ni odkazuje.

Obžalovaní Jaroslav RXXXXX, Ondřej KXXXXX a Radovan SXXXXX byli z uvedené trestné činnosti usvědčeni především záznamy o odposlechu telefonních hovorů, které soud I. stupně v průběhu dokazování řádným způsobem provedl jako důkaz a poté podrobně zhodnotil v odůvodnění napadeného rozsudku. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že odposlechy telefonních hovorů obžalovaných v této trestní věci byly provedeny zákonným způsobem, tj. v souladu s ustanovením § 88 odst. 1, 2 trestního řádu, jak správně dovodil soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku. V žádném případě dle názoru odvolacího soudu nelze souhlasit s odvolacími námitkami obžalovaných spočívajícími v tom, že tyto odposlechy byly pořízeny v rozporu s trestním řádem. Soud I. stupně tyto odposlechy telefonních hovorů logickým způsobem zhodnotil, závěry, které soud I. stupně z těchto odposlechů vyvodil, jsou v souladu s dalšími provedenými listinnými důkazy citovanými v odůvodnění napadeného rozsudku, takže pokud za této situace dospěl soud I. stupně k závěru, že jednání obžalovaných je jednáním, které v případě obžalovaného Jaroslava RXXXXX naplňuje po objektivní i subjektivní stránce skutkovou postatu přečinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a v případě obžalovaných Ondřeje KXXXXX a Radovana SXXXXX skutkovou postatu přečinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1 trestního zákoníku ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, pak takovýto postup nevzbuzuje pochybnosti, neboť je nezadatelným právem soudu hodnotit provedené důkazy a pokud při hodnocení důkazů dodrží logický postup a pochybnosti nemají oporu v provedeném dokazování, jak to bylo v tomto případě, nemůže odvolací soud požadovat na soudu I. stupně, aby změnil názor na posouzení viny. Pokud jde o prokázání úmyslu obžalovaných, zde soud odvolací plně odkazuje na odůvodnění soudu I. stupně, se kterým se jednoznačně ztotožnil.

Nad rámec argumentace soudu I. stupně uvedené v odůvodnění napadeného rozsudku odvolací soud uvádí, že ustanovení § 256 odst. 1 trestního zákoníku chrání zájem na řádném a zákonném provedení jakékoliv veřejné soutěže, zadání veřejné zakázky, nebo jakékoliv veřejné dražby, zejména zájem na dodržování stanoveného postupu za rovných podmínek pro jejich účastníky (soutěžitele). Zadáním veřejné zakázky je rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky a uzavření smlouvy s vybraným uchazečem, uskutečněné v zadávacím řízení (§ 17 písm. k zák. č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách). V posuzovaném případě sice u obžalovaného Radovana SXXXXX nebylo zjištěno, o kterou veřejnou zakázku se jedná, což však nevylučuje trestní odpovědnost obžalovaného SXXXXX, který v telefonním hovoru ze dne 8.8.2014 s obžalovaným

RXXXXX potvrdil, že má domluvený konkurenční ceňák na druhou opravu, která by již měla být hotova a v telefonním hovoru ze dne 8.9.2014 akceptoval pokyn obžalovaného RXXXXX, aby tam dal cenu 15.000 Kč s DPH, z čehož vyplývá, že se jednalo o zcela konkrétní zakázku. Citované listinné důkazy předložené dodatečně obžalovaným SXXXXX v odvolacím řízení (č.l. 534 až 543 spisu) se evidentně nevztahují k předmětným jednáním obžalovaného RXXXXX a obžalovaného SXXXXX, protože obžalovaný RXXXXX si po dohodě s obžalovaným SXXXXX poznačil v dokumentaci hasičského záchranného sboru cenu konkurenční nabídky, jejíž výši si sám stanovil u přesně nezjištěných servisních prací jako nabízenou cenu 15.000 Kč, což je zřejmé z obou telefonních hovorů mezi obžalovaným RXXXXX a obžalovaným SXXXXX ze dne 8.8.2014 a 8.9.2014. Z těchto důvodů odvolací námitky obžalovaného Radovana SXXXXX nemohly obstát.

Jak bylo již výše konstatováno, objektem přečinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1 trestního zákoníku je zájem společnosti na řádném a zákonném provedení veřejné soutěže, zadání veřejné zakázky nebo veřejné dražby, zejména zájem na dodržování stanoveného postupu za rovných podmínek pro jejich účastníky (soutěžitele). Tento zájem společnosti na řádném a zákonném provedení zadání veřejné zakázky obžalovaní Jaroslav RXXXXX, Ondřej KXXXXX a Radovan SXXXXX jednáním uvedeným ve výroku napadeného rozsudku jednoznačně porušili. V tomto směru soud I. stupně správně poukázal na ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách a na Pokyn ředitele HZS Jihomoravského kraje č. 110/2011 ze dne 21.6.2011. Nad rámec argumentace soudu I. stupně odvolací soud dodává, že zákon o veřejných zakázkách nijak nezpochybňuje, že i zakázky malého rozsahu jsou stále veřejnými zakázkami, jak vyplývá z ustanovení § 7 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, podle něhož se veřejné zakázky podle výše jejich předpokládané hodnoty dělí na nadlimitní veřejné zakázky, podlimitní veřejné zakázky a veřejné zakázky malého rozsahu. V nyní projednávaném případě šlo vždy o veřejné zakázky malého rozsahu ve smyslu § 7 odst. 1,2,3, § 9 a § 12 odst. 3 ZVZ, přičemž i na veřejné zakázky malého rozsahu se vztahuje zákon o veřejných zakázkách, který nestanovuje však povinnost provedení některého druhu zadávacího řízení ve smyslu § 21 odst. 1 ZVZ (otevřené řízení, užší řízení, jednací řízení s uveřejněním, jednací řízení bez uveřejnění, soutěžní dialog, zjednodušené podlimitní řízení), jeho uskutečnění bylo pouze fakultativní, veřejný zadavatel však byl povinen vždy dodržet zásady uvedené v § 6 ZVZ, jak vyplývá z ustanovení § 18 odst. 5 ZVZ, tj. zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazů diskriminace. Přečin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1 trestního zákoníku je trestným činem úmyslným ve smyslu § 13 odst. 2 trestního zákoníku. Trestný čin je podle § 15 odst. 1 trestního zákoníku spáchán úmyslně, jestliže pachatel chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem, nebo věděl, že svým jednáním může způsobit takové porušení nebo ohrožení a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn. Podle § 15 odst. 2 trestního zákoníku se srozuměním rozumí i smíření pachatele s tím, že způsobem uvedeným v trestním zákoně může porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem. Navíc zde musí být dán úmysl způsobit jinému škodu nebo opatřit sobě nebo jinému prospěch (tzv. úmysl přesahující objektivní stránku skutkové podstaty, druhý úmysl či dolus colorátus). Ke způsobení škody ani k opatření prospěchu tedy nemusí dojít, postačí pokud k tomu jednání pachatele směřuje. Trestní zákoník zde předpokládá způsobení majetkové škody

nebo získání majetkového prospěchu. Obžalovaní Jaroslav RXXXXX, Ondřej KXXXXX a Radovan SXXXXX evidentně jednali v úmyslu opatřit sobě nebo jinému prospěch, jak správně dovodil soud I. stupně. Přečin podle § 256 odst. 1 trestního zákoníku je tzv. nepravým zvláštním deliktem ve smyslu třídění trestných činů podle osoby pachatele, tj. jde o takový delikt u něhož trestní zákoník stanoví zvláštní vlastnost, postavení či způsobilost pachatele pouze jako tzv. okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby, tedy okolnost zvlášť přitěžující. To znamená, že základní skutkovou podstatu tohoto přečinu pak může naplnit kdokoliv. Pokud se tedy obžalovaný Jaroslav RXXXXX hájil tím, že není způsobilým subjektem ke spáchání tohoto přečinu, pak této odvolací námitce obžalovaného Jaroslava RXXXXX nebylo možné přisvědčit. Z těchto důvodů odvolací soud potvrdil výrok o vině obžalovaných Jaroslava RXXXXX, Ondřeje KXXXXX a Radovana SXXXXX jako správný, přičemž pochybení odvolací soud neshlešdal ani v právní kvalifikaci jednání obžalovaných.

Povinností odvolacího soudu bylo rovněž přezkoumat i výrok o trestu, který byl obžalovaným Jaroslavem RXXXXX, Ondřejem KXXXXX a Radovanem SXXXXX za posuzovanou trestnou činnost uložen. Je nutné konstatovat, že nalézací soud náležitým způsobem vyhodnotil všechny rozhodné skutečnosti, které mají vliv při ukládání trestu, neboť správně vycházel z ustanovení § 37 až § 39 trestního zákoníku. Nalézací soud hodnotil osobu obžalovaných, jejich soudní minulost, jejich poměry, stupeň narušení, možnosti nápravy, okolnosti polehčující, jakož i okolnosti přitěžující. Obžalovaný Jaroslav RXXXXX byl ohrožen uložením trestu odnětí svobody v rámci trestní sazby od 1 roku do 5 let, obžalovaní Ondřej KXXXXX a Radovan SXXXXX pak byli ohroženi trestem odnětí svobody v rámci trestní sazby od 6 měsíců do 3 let. Obžalovanému Jaroslavem RXXXXX byl uložen úhrnný trest odnětí svobody při spodní hranici zákonné trestní sazby, tj. v délce 12 měsíců, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na přiměřenou zkušební dobu v délce 2 roků. Obžalovaným Ondřejem KXXXXX a Radovanem SXXXXX pak byl uložen trest odnětí svobody na samé spodní hranici trestní sazby, jehož výkon byl oběma obžalovaným podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Dle názoru odvolacího soudu tyto uložené tresty odnětí svobody dostatečným způsobem reflektují skutečnost, že obžalovaní jsou osobami bezúhonnými a doposud netrestanými, které jinak mají dobrou pověst, přičemž v případě obžalovaného Jaroslava RXXXXX nalézací soud správně zhodnotil jako přitěžující okolnost skutečnost, že tomuto obžalovanému byl ukládán trest za více přečinů. Uložené podmíněné tresty odnětí svobody obžalovaným pak dle názoru odvolacího soudu zcela odpovídají zásadám individuální i generální prevence i zásadám pro ukládání trestu. Proto tyto tresty uložené obžalovaným nelze považovat za nepřiměřeně přísné a je nutné je považovat za tresty zákonné uložené v souladu s citovanými ustanoveními § 37 až § 39 trestního zákoníku.

Z těchto důvodů odvolací soud dospěl k závěru, že odvolání obžalovaných Jaroslava RXXXXX, Ondřeje KXXXXX a Radovana SXXXXX nejsou důvodná, a proto byla § 256 trestního řádu zamítnuta.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný (§ 139 odst. 1 písm.a), b)cc), § 140 odst.1 trestního řádu).

Lze však proti němu **podat dovolání** (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a/ trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán
- čeho se dovolatel domáhá
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-l/ nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí 10.000,-- Kč. (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Krajský soud v Brně
dne 23. listopadu 2017

JUDr. Miroslav Novák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Milena Pánková

